

Uit de bronnen - opnieuw verteld door Peter Vermaat ofs

(verschenen in Franciscaans Maandblad nr. 3, aprilnummer)

Het verhaal 'Hoe broeder Juniperus de broeders een keer een maaltijd voor twee weken bereidde' treffen we aan in 'Het leven van Broeder Juniperus'. Dit levensverhaal wordt vaak opgenomen in Fioretti-uitgaven, maar is oorspronkelijk te vinden in de 'Kroniek van de 24 Generaals' (ca. 1370). Juniperus zou je de clown kunnen noemen van de Franciscaanse Beweging in zijn begintijd. De clown houdt ons een spiegel voor. Hij laat ons zien hoe hopeloos en kwetsbaar wij zijn. Die relativering van zichzelf doet ons juist hopen.

Zo verbleven de broeders eens
in een klein verblijf.

En op een dag waren alle broeders op weg.

Juniperus was alleen achter gebleven.

De gardiaan had hem gevraagd:

'Juniperus, zou jij vanavond voor ons willen koken,
want wij moeten er allemaal vandoor.'

Juniperus begon te stralen en zei:

"Vader, laat dat maar aan mij over."

En terwijl de laatste broeder

het verblijf verliet,

dacht Juniperus:

"Koken, dat is toch eigenlijk zonde van je tijd.

Al die tijd dat je in de keuken staat,

kun je God niet loven en aanbidden.

Maar als ik nu voor twee weken vooruit kook,

hebben we hierna meer tijd voor de aanbidding."

Zo ging Juniperus goed gemutst naar het dorp.

Hij leende er een paar grote kookketels,

scharrelde vers en ingezouten vlees bij elkaar,

een paar kippen, een zak met eieren, en groenten.

Hij sprokkelde wat brandhout bijeen

en bepakt en beladen keerde hij huiswaarts.

Hij deed water in de kookketels,

dumpte er het vlees in,

draaide de kippen de nek om

en deed die met veren en al erbij,

kwakte de eieren ongepeld erin

en liet het geheel aan de kook komen.

Maar Juniperus was klein

en de vuren waarop de ketels stonden,

waren groot.

Daarop nam hij een lange stok

om van een afstand in de ketels te kunnen roeren.

Hij sprong aan de hand van de stok

van ketel naar ketel.

Een broeder die net teruggekomen was,

zag hem zo van de ene ketel naar de andere ketel dansen
en zei enthousiast tegen zijn medebroeders:
“Dat wordt vast lekker,
wat Juniperus voor ons maakt.”
Toen het eten klaar was,
luidde Juniperus de bel
en bracht rood van inspanning
en van de hitte van de vuren
de ketels soep naar binnen en zei:
“Ik heb meteen maar voor twee weken gekookt
dan hoeven we de komende tijd niet meer in de keuken te staan
en kunnen we God prijzen en aanbidden.
Eet er dus maar goed van.”
Maar de kippen waren uiteengebarsten,
hun darmen dreven op de soep.
Het zag eruit als een dikke brij
en het stonk vreselijk.
Een medebroeder schepte op,
maar toen hij bij de eerste hap
een stuk eierschaal tussen zijn tanden voelde knarsen,
stopte hij meteen en zei:
“Zelfs een uitgehongerd varken zou hier
nog geen bek aanzetten.”
De gardiaan werd boos en riep:
“Hoe kun je al dat eten zo verspillen.
Als je met aandacht had gekookt,
had je God kunnen dienen
te midden van de potten en pannen.”
“Ik weet het,” riep Juniperus.
“Ik kan niks.
Ik ben maar een slecht mens.
Steek mijn ogen maar uit.
Hang mij maar op.
Meer verdien ik niet.”
En bedroefd liep hij weg
en liet zich die dag niet meer zien.
Toen zei de gardiaan:
“Koken kan hij niet,
maar daar beroemt hij zich ook niet op.
Hij is een en al eenvoud en bescheidenheid.
Moge hij daarin voor ons een voorbeeld zijn.”
Tot lof van Christus. Amen.